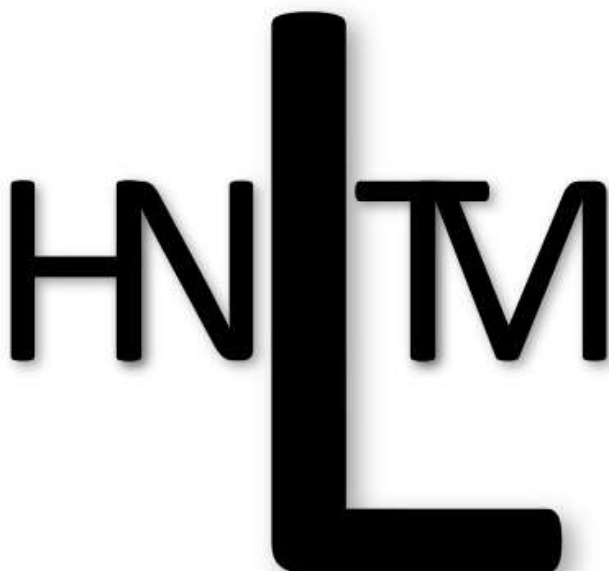

HET NIEUWE LITERAIRE TIJDSCHRIFT MAGAZINE

blad voor de moderne mens
met een Franse slag

jaargang 1 nr **15** 2023 - gratis – verschijnt onregelmatig

uitgever Ned Rednoot Dubbeldam

Nieuw! een Franse Zomervertelling, kijk vlug op pagina 14

Het blad stelt zich ten doel een platform te zijn voor mensen die lezen en wellicht ook schrijven. En juist ook voor hen die wel schrijven, maar het lastig vinden, een drempel over moeten, om hun schrijfwerk te delen met anderen. Schroom niet, uw inzending kan ook anoniem geplaatst worden. (* naam bij de reactie bekend)

Ter illustratie zijn ook schilderijen, tekeningen en foto's welkom!

NB.: Eén pagina per inzending, één pagina bevat ongeveer 350 woorden

dentoonder@gmail.com

HNLTM

tav uitgever Ned Rednoot
van Doesburgerf 96 Dubbeldam
3315RD Dordrecht

Ned Rednoot is een duurzame coöperatie zonder winstoogmerk
©

Uit: Nu nóg beter, 84 Nieuwe Gedichten

Het was een gouden dag en de herfst zal snel zijn

Evenals het vonnis dat mij wacht en waarvan men mij beticht
ik zal terecht staan voor mijn rechters
en die mijn beulen mogen zijn
recht zal ik in de lopen kijken en ze zijn geolied en op mij gericht

Hier sta ik, ik kon niet anders en ze weten dat ik ze veracht
ik heb mijn graf alvast gegraven haarscherp en recht en diep
laat de wind dan komen van de bergen
en laat het donderen met kracht

Ik deed wat van mij werd verwacht en niets anders meer dan goed
de lijnen volgend van haar hand en waar mijn hart mij stuurde
verblind door dat Andalusies zwarte haar
verdwalend in de nevelen van bloed

Kon ik weten van de kille liefdesdolk verborgen in gesloten ogen
hier sta ik, onbevangen en oprecht, onschuldig en ontkleed
het was een gouden dag en het zal te laat zijn
voor berouw of mededogen

David Bowie - Heroes

I, I will be king / And you, you will be queen
Though nothing will drive them away
We can beat them, just for one day
We can be heroes, just for one day

And you, you can be mean / And I, I'll drink all the time
'Cause we're lovers, and that is a fact
Yes we're lovers, and that is that
Though nothing will keep us together
We could steal time just for one day
We can be heroes for ever and ever
What d'you say?

I, I wish you could swim / Like the dolphins, like dolphins can swim
Though nothing, nothing will keep us together
We can beat them, for ever and ever
Oh we can be Heroes, just for one day

I, I will be king / And you, you will be queen
Though nothing will drive them away
We can be Heroes, just for one day
We can be us, just for one day

I, I can remember (I remember) / Standing, by the wall (by the wall)
And the guns, shot above our heads (over our heads)
And we kissed, as though nothing could fall (nothing could fall)
And the shame, was on the other side
Oh we can beat them, for ever and ever
Then we could be Heroes, just for one day

We can be Heroes
We can be Heroes
We can be Heroes
Just for one day
We can be Heroes

We're nothing, and nothing will help us
Maybe we're lying, then you better not stay
But we could be safer, just for one day

Oh-oh-oh-ohh, oh-oh-oh-ohh, just for one day

Uit: Woensdagmiddag in Dordt

Blind Date

Goed, daar is dus die Blind Date, nice! Er waren gegronde vermoedens en voldoende aanwijzingen dat er een zekere match gelabeld zou (kunnen) worden. Roadtrippen en citytrip, beide vinkte ik aan, datzelfde gold voor stad of natuur, stilte of hectiek, Anglo- of Francofiel. Beetje raar misschien, maar ik moest er toch weer even heen, de sfeer die je nergens anders vindt, zo typerend en op onverwachte momenten zulk een heimwee oproepend. Het werd dus hectiek; London city. Ik dacht, komaan, fingers crossed, wie weet hebben we nog een weather window en valt het mee. De beste tijd voor London is in de zomer, mits het niet te warm is en uiteraard de Kerstperiode, mits je je Kerstweezin kunt overwinnen. Iedere paar jaar dompel ik mij, kort weliswaar, meng ik mij onder die acht miljoen characters. En het moet snel getackeld dit keer met mijn nieuw verworven vliegschaamte, per trein dus en slechts een onedaystand, heel cliché; een uitdaging.

Van Pancras station per London cab - Austin FV4 – naar Piccadilly Circus, waar ik meestal mijn traditionele pelgrimage een go geef. Regentstreet, langs het majestueuze pand van voormalige werkgever, de teloorgang van een gigant die het, funny, ook niet redde, waar ik de 'Runners up cup' won (gewoon keihard verloren; 2^e). Linksaf Vigostreet in, waar stamkroeg the Thistlepub plaats moest maken voor een Suit Supplier. In Savile Row alles nog chic, en, nice! in Conduitestreet eveneens. Oxford Circus, Bondstreet met alle bekende prijsvechters en de wawawaanzinnige Kerstetalages van Selfridges tot aan de Great Cumberland Place en mijn vaste verblijfplaats, het gelijknamige hotel, waar ook Madonna sliep, zo werd gefluisterd. Kan ook Regent Palace geweest zijn, wil ik vanaf zijn.

Wordt vervolgd

Naar de bieb

Toch maar weer even over boeken, waar zouden we zijn zonder boek, wat neem je mee naar een onbewoond eiland, een boek, elke zichzelf respecterende stad heeft minstens één geweldige boekwinkel en minstens zo bibliotheek. En wat is er fijner dan wat rondsnuffelen in een boekwinkel-die-het-heeft-begrepen. Of in een bieb, waar het stil is, waar wordt gebladerd en gestudeerd, gezocht. Wat een verrassing kan het ook zijn in een vreemde stad opeens een fantastische bieb te vinden, Koblenz bijvoorbeeld, of waar je het minder verwacht, die enorme boekwinkel in Kathmandu. Toegegeven, in mijn eigen woonplaats is het minder qua bieb, oud en gedateerd, ik moest al eens opschuiven, bladerend in de tijdschriftenhoek, naast me lekte een stroompje regenwater. Geduld, er komt een nieuwe.

Maar nu dit, schrijven kan ook zijn het zogenaamde van je afschrijven, dat je het kwijt bent, mag ik even? Mijn buurtbiebje, klein maar fijn, verhuisde. Nu gevestigd in een Wozoco, in een zaal waar het ruikt naar slappe koffie, het is er warm en boven het geluid van ketsende biljartballen hoor je druk geklets: 'Hoe is het nu met je been en heb je het al gehoord van die mevrouw aan het eind van de gang en goejemorregedat lang geleje'. Ook het aanbod van de boeken is erop afgestemd. Een lange plank is zelfs helemaal gevuld met alleen maar boeken van Ellen van Rijn - je kunt ook overdrijven lijkt me. Iemand zei me ooit wanneer ik weer eens geïrriteerd was: Ergert u niet, verwondert u slechts.

Van al deze dingen had mijn kleindochter J totaal geen last. Ze moest het even ontdekken, die eerste keer in de bieb. Totdat ze een goed boek vond, onmiddellijk was ze, zittend op haar step erin verdiept en ze kon niet meer ophouden, mag deze ook mee opa? De volgende oppasdag speelden zij en haar broertje in het kartonnendozen speelhuisje: 'bibliotheekje'. Boeken inleveren? Daar kon haar broertje J niet aan beginnen.

Uit: Dordtse donderdagen

Oesters eten

Elke dag leek haar haar nog zwarter te worden. Voor een goed begrip, het was al zwart en dan echt zwart, zoals bij Eskimo's of bij vrouwen in Tibet of Mongolië. Zoals ze daar zat, aan de rand van de afgrond, leek het of al het zonlicht er door werd opgeslorpt. Niet dat er ze iets aan deed, aan al dat zwart. Ze was ermee geboren, het hoorde bij haar, zorgeloos en net als al het andere dat haar makkelijk afging, ze hoefde nergens moeite voor te doen. Het kwam haar aanwaaien, zei ze me eens. En haar houding nu, die deed me denken aan het beeld van de Kleine Zeemeermin in Kopenhagen, de benen opgetrokken onder zich en de vissenstaart dacht ik er gratis bij. En opnieuw moest ik aandringen om toch echt mee te gaan, hoogste tijd, de fles witte wijn was allang leeg, wilden we de laatste tram niet missen. De nachten zijn koud hier op de vlakte.

De volgende ochtend dwaalde ik over de markt, waar verkochten ze hier vis. Ook al lust ik ze niet, ik zou die avond persé oesters eten. Zij vindt dat sexy, op een rare manier, dat gulzig slurpen. Dat het anders zou lopen kon ik niet vermoeden en dat zij mij op een heel andere manier aantrekkelijk zou vinden al helemaal niet. Met een gescheurde lip en een van uur tot uur langzaam van geel via groen naar blauw verkleurend oog. En dat ze de gekneusde en geschaafde knokkels van mijn hand zou kussen ook niet.

Ik was in een kort en heftig gevecht geraakt met de eigenaar van een gemene hond. Kennelijk een liefhebber van oesters want die hond hing opeens aan mijn tasje met twaalf oesters en daarna aan mijn broek. Het was een gele hond, breed met haat in zijn ogen. In een reflex schopte ik de hond die mij nu naar de keel sprong in blinde woede lukraak en toevallig precies tegen zijn edele delen zodat hij jankend over de grond kroop. Mijn broek was gescheurd

en het tasje ook, de oesters rolden over straat. Net als de hondenbaas die ook breed was en ik. Omstanders trokken ons uit elkaar en verzamelden de oesters en slechts enkele minuten later liep ik verder. Wanhopig probeerde ik mijn gedachten te ordenen en de hartslag onder controle te krijgen, wat was er in hemelsnaam gebeurd.

Die nacht leek het niet donker te kunnen worden, aan een wolkeloze hemel stond de volle maan. Het witte licht viel op een wrede manier door de hoge vensters de kamer binnen. In tegenlicht haar silhouet, het zwarte haar golvend als een waterval over blanke schouders. Terwijl haar slanke vingers mijn beurse hand streelden fluisterde ze woordjes die ik hier niet zal herhalen.

De volgende ochtend was de wijde omgeving van mijn oog kobaltblauw geworden en vertoonde mijn lip verlamingsverschijnselen. Aan mijn hand was wonderbaarlijk genoeg niets meer te zien. De zon scheen, zoals zij dat wel vaker doet op maandag, ietwat schuchter, maar toch helder genoeg om grillige schaduwen te strooien op het grind onder de Japanse Esdoorns. Uit een steeg klonk muziek, iemand speelde aarzelend gitaar. Hoewel ik het een halve eeuw niet meer had gehoord herkende ik het onmiddellijk; Jigsaw Puzzle Blues van Fleetwood Mac. En dat paste wonderwel bij het patroon van de schaduw hier.

De oesters gooide ik, ze waren ongeopend gebleven, in de afgrond en draaiend en wentelend verdwenen ze in de duisternis van de diepte. Waarschijnlijk voor altijd.

Niet te vroeg vertrekken, oordeelde de waard. Uitslapen en dan om negen uur gaat de zon in de wand schijnen, het werd mooi weer, en dan zou de sneeuw snel verdwenen zijn. Dat uitslapen, daar zijn wij niet zo van, liever vroeg vertrekken en dan op tijd arriveren op de volgende bestemming. We zaten al lang in de kille eetzaal en moesten lang wachten tot het ontbijtluik werd geopend. Eenmaal op pad scheen er inderdaad een mager zonnetje. De route was vrijwel onvindbaar en kaartlezend en puur op gevoel vonden we de instap. Klauterend in de sneeuw tot we de kabel tegenkwamen, 150 meter hoger. Al snel was duidelijk dat de laagstaande septemberzon niet meer in de kloof kon schijnen. Zelfs al had het wel gekund, zo'n pak sneeuw smelt niet zomaar even weg.

Op dat moment zaten we er al te ver in. We hadden ons laten leiden door de 'Raad van de Waard'. De zon, voor zover die al scheen, was te laag en te zwak. Er lag teveel sneeuw en het ongezekerde stuk was te gevaarlijk. Hoe hoger we kwamen, hoe meer sneeuw er lag. We hadden verstandig moeten zijn en om moeten keren op het punt dat omhoog lopen klauteren, klimmen werd. Nu was omkeren, ongezekerd afklimmen in de sneeuw niet meer mogelijk. Het bovenste stuk, pakweg honderdvijftig meter omhoog zonder kabel was echt heel lastig, enkele keren haast onmogelijk om hoger te komen. In de smalle en steile kloof was de sneeuw soms heupdiep. In de dunne poeder zoeken naar iets van houvast.

Ik heb dit verhaal geschreven, dus het is gelukt boven te komen. Alle drie weliswaar met frostnip aan de vingers. We hadden beter moeten weten. De Bolver Luigi Klettersteig in de Pala Dolomieten van enkele jaren geleden begon met een dun laagje sneeuw. Hoger werd het meer sneeuw en later zelfs verijsd. Gelukkig liep de kabel daar tot de top, als dat niet het geval was geweest, zou uitklimmen onmogelijk geworden zijn.

De moraal van dit verhaal; laat je niet misleiden door een wijze waard, die de situatie kennelijk toch niet echt kent. Je blijft tenslotte altijd zelf verantwoordelijk voor wat je doet.

Fragmenten van brieven van E.

(feuilleton)

.....al wezen kijken bij de fietsenboer hier in het buurtcentrum, je zou nog kijken wat voor merk jullie E-bikes waren. Maar als jij die van jou wegdoet, is dat misschien toch wel iets voor mij? Volgens mij, jou kennende hihi heb je echt niet veel erop gereden.....

.....niet een beetje naïef? Dat is natuurlijk de kat op het spek binden, zon, beetje varen, drankje, wie doet je wat. Afgesproken, volgende week ga ik toch weer bij 'Zout' aan de gin-tonic en dan vertel ik over Jaap en jij over dat collega gedoe, afgesproken? Doe ik mijn nieuwe badpak aan, was wat aan de prijs, Aqua Bendita is niet goedkoop maar dit kleedt bij mij wel goed af. Jaap vond het wel wat hihi.

....je kent me, geef liever geld uit aan kleertjes dan aan fietsen. Ennee, laten we asjeblieft blijven schrijven, zo leuk. Heb dat vaak, denk dan, oh ja, onthouden, dit moet ik E. schrijven. En al dat geapp, ik zit al in een paar groepjes, ik ben er klaar mee.....

Fragmenten van brieven aan E.

.....dus nogmaals, mondje dicht, kan ik op vertrouwen ja toch? Har heeft me net weer beterschap beloofd. Het zal nooit meer gebeuren zei die. Ik hoop niet dat die ober wat heeft gehoord, anders durf ik niet meer naar Zout hoor, hij bleef maar in die hoek hangen steeds en jij maar doorvragen. Ik kan ook nooit lang boos blijven en dat weet Harry best wel maar ik denk echt wel dat hij het meent dat hij zich schuldig voelt.....

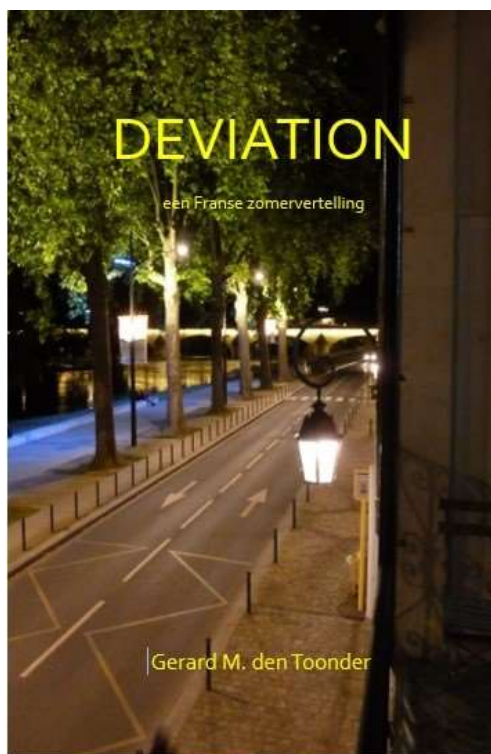
Wordt vervolgd

Lieve lezers en lezeressen, aan alles komt een eind, ook aan

Fragmenten van brieven van E.

Zo te lezen zullen de vriendinnen E. en E. nog heel lang blijven schrijven, misschien moeten wij hen ook die ruimte geven en ze niet langer lastig vallen. Daarom, volgende keer een laatste brief.

Op de vrijgekomen pagina komt dan ruimte voor iets nieuws, een iets langer kort verhaal. Ook een vervolg, is het een roman, is het een thriller? HNLTM noemt het een 'Franse zomervertelling.' Hier alvast een eerste indruk.

Zinq

Die eerste zin is heel belangrijk, die moet meteen goed zijn. Dat dacht de oudere columnist, terwijl hij kleine slokjes nipte van zijn consumptie. Een glas met een bodempje gele vloeistof waaraan hij water en suiker had toegevoegd, een van die Franse geheimen. Hij verdeelde de aandacht tussen zijn telefoon en de twee jonge meiden die aan een tafeltje verderop zaten. Beiden bekeek hij even ongeïnteresseerd. De meisjes sloegen geen acht op de wat morsige man, wiens haar ongeorganiseerd over zijn schedel lag, die een onregelmatige baardgroei had en een zorgelijke uitdrukking op zijn gezicht bewaarde. Zorgelijk is het woord dat hier van toepassing is en er was een frappante gelijkenis met Bob den Uil, voor wie hem nog kent.

De klok in de lage toren van de kerk die la Place de la Magdaleine domineerde, sloeg onwerkelijk hard een korte melodie, ter kennisgeving dat zeer binnenkort de klok drie uur zou gaan slaan. Het was een van die laatste zomerdagen, het was al warm, maar ergens leek het nog wat onbetrouwbaar, de wind was kil en zou het nu echt wel droog blijven. En inderdaad, het betrof, waar kwamen opeens die wolken vandaan en regende het. Als één man verrees het terraspubliek en vluchtte het café binnen. Er vormde zich een lange rij voor de kassa op de bar. De norse vrouw die hier voor kastelein speelde, vond het belangrijker om de televisie te programmeren. De oudere columnist stond voor me, hij draaide zich naar me om en zei iets, wat ik verstond als: 'Payer' en 'Attender.'

Uit zijn haar drupte regenwater, links en rechts, onregelmatig. Maar de laatste zin ook, had de oudere columnist gedacht, die laatste zin, die moet ook goed zijn, heel belangrijk.

Ongemak, maar wel Frans ongemak

De uitbater van hotel Le Chapeau Rouge is een Marokkaan, die waarschijnlijk al langer in Frankrijk woont dan dat hij in Marokko had gewoond. Had hij daar wel gewoond trouwens? De stoppels op zijn

kaken zijn net zo kort en grijs als boven op zijn hoofd. Hij is vriendelijk en goedlachs. Waarschijnlijk omdat hij weet dat zijn hotelmuren dun zijn en het dus gehorig is. Dat het niet lekker ruikt op de gangen en er nauwelijks verlichting is in de kamers. Het ontbijt is goed, dus vergeef je hem de ongemakken.

De eerste nacht is wennen, je schrikt, valt er iets? Het is de buurvrouw, die in de aan de kamer grenzende kast een jurkje of een niemendalletje op een hangertje doet. Ook aan de neerdruisende stortvloed uit de boven gelegen toiletten kun je moeilijk gewoon raken. Het idee, van die substanties die daar op enkele centimeters langs jouw overhemden in de hangkast razen.

Wordt vervolgd

Citaat van de week

Henk de Velde – een ijskoude doorbraak
Overwintering in Siberië op zijn schip de Campina

Het is twaalf uur en de blauwe schemer is bij het donkere af. Het is rustig buiten. Ik vul de dieseltank van de kachel, ruim de slaapzak op en trek mijn warme kleren aan om even een uurtje buiten te lopen. Ik neem de camera mee om het vreemde licht vast te leggen. Het is alleen blauwe schemer en de rest is niet meer dan donkere silhouetten. Van bergen in de verte, van kranen en scheepsrompen in de haven, van woonblokken en kantoren in de stad. Ik hoop dat er vandaag niemand komt, dan kan ik heerlijk in mijzelf genieten. Heerlijk alleen zijn op een plek waar ik mij thuisvoel, doch mijn plaats heb ik nog niet gevonden. Ik moet alles waarover ik me soms erger maar vergeten nu ik hier ben. Ik moet alles over mij heen laten komen zoals het komt. Ik moet minder willen sturen.

Quotes zonder bronvermelding

Leer van gisteren, leef voor vandaag, hoop op morgen, het belangrijkste is, stop niet met vragen

Als je in de afgrond kijkt, kijkt de afgrond ook in jou

Come as you are

Ik hoort dat er hier een fuif is

Bloed moet – pijn is fijn

Bezit vermindert meestal in waarde door het bezitten ervan

Paal in wegdek

Druk je eenvoudig en kort uit. Geen enkele waarheid is gezegd met hulp van een bijzin

(van R. K. te G.)

Painted by J. H. te D.